

Tre skarpe om minikonfirmander

Af Pia Mi Ran Poulsen og Hanne Høggild, redaktører af dette nummer

Hvad skal vi i grunden med minikonfirmandarbejdet, og hvad er det vigtigste? Det har vi spurgt fire folkekirkelige aktører om, ligesom vi også har bedt dem svare på, hvordan de ser deres egen rolle i at understøtte et godt minikonfirmandarbejde. I det følgende kan du møde en kirke- og kulturmedarbejder, en religionspædagogisk konsulent, en provst og en biskop.

Tre skarpe om minikonfirmander til ...

Doris Vest Steen, kirke- og kulturmedarbejder i Dronninglund Kirke

Hvorfor skal der være minikonfirmandundervisning i folkekirken?

Det skal der, da vi i folkekirken har en enestående mulighed for at invitere alle børn på 3.-4. årgang til at være med i et fællesskab, hvor der for mig at se skal være plads til at være og lære.

Med dette mener jeg, at minikonfirmandundervisning kan være et pusterum i den verden, børnene lever i med konkurrence, præstation og store grupper.

Hvad er den vigtigste opgave i forhold til minikonfirmandundervisningen?

Det er at give børnene mulighed for at udvikle deres sprog om tro og lade dem møde voksne, der i børnesprog tør tale med børn om liv og død. Jeg tror, at snakke om bøn og snakke om troen på Gud, et kikk ind i kapellet, en tur på kirkegården og mødet med en bedemand giver børnene en fortrolighed med tro og kirke, som de tager med sig i rygsækken som en del af deres fundamentet, så de kan forholde sig til livet på godt og ondt.

Hvordan ser du din rolle i at styrke og understøtte et velfungerende minikonfirmandarbejde?

Min rolle i et velfungerende minikonfirmandarbejde begynder for mig længe før børnene begynder i 3. klasse, da jeg gerne vil, at de, inden de bliver inviteret til minikonfirmand, har stiftet bekendtskab med kirken i forbindelse med kirke-skole samarbejde eller i andre kirkelige sammenhænge. Derudover er min rolle også at skabe rammerne for, at børnene føler sig velkommen i kirken og får en god oplevelse med at være minikonfirmand. Jeg vil gerne lære dem om kristendom, men det vigtigste er, at de efter minikonfirmand forbinder kirken med et sted, hvor det er trykt at komme.

Hanne Uhre Hansen, religionspædagogisk konsulent, Fyens Stift

Hvorfor skal der være minikonfirmandundervisning i folkekirken?

Det skal der af flere årsager. Den første er, at det giver god mening for børnene! Minikonfirmandundervisningen er en del af kirkens dåbsoplæring og finder sted på et tidspunkt i børnenes liv, hvor der ofte er stor nysgerrighed og åbenhed til stede. Og for de fleste børn i den alder er kirkens ritualer og traditioner et fantastisk spændende felt at give sig i kast med. Her ser rummet anderledes ud, her taler vi om nogle andre ting, her synger vi, her er vi sammen, spiser, udforsker, tegner og lytter. Minikonfirmand-

undervisningen er med til at åbne for en åndelig dimension i børnenes liv, som dels kan være med til at hjælpe dem på vej i at finde deres tro, og som samtidig giver dem sprog for at tale om det i livet, som ikke kan måles og vejes.

Den anden årsag er, at det giver god mening for kirkerne. Vi skal tage os godt af vores dåbsbørn og gryende menighed, de skal ikke bare føle sig velkomne, men være det i en sådan grad, at de ved, kirken også er deres. Og så giver børn altid liv i kirken med mulighed for, at flere generationer følger med.

Den tredje årsag er, at minikonfirmandundervisningen har bredt sig i den folkelige bevidsthed som en tradition, vi bør tage omhyggeligt vare på. Gennem traditionerne og kirkens lokale rytme med handlinger, dåbsoplæring, gudstjeneste osv. giver vi vanen videre og forankrer kirken i folket, såvel som folket i kirken – og det medvirker minikonfirmandundervisningen til.

Hvad er den vigtigste opgave i forhold til minikonfirmandundervisningen?

Den vigtigste opgave må dels være at fodre deres nysgerrighed samtidig med, at vi holder sulten ved lige så at sige! Og dels at give dem mulighed for at tage kirkerummet i besiddelse, sidde, smage, bevæge sig, synge, lytte og tale i rummet, så de kan mærke, at det også er skabt til dem.

Hvordan ser du din rolle i at styrke og understøtte et velfungerende minikonfirmandarbejde?

Som religionspædagogisk konsulent kan jeg tilbyde sparring, videreformidle initiativer, viden og materialer, arrangere kurser og andet, der kan inspirere dem, der står for minikonfirmandundervisningen. Hertil er det også min opgave at hjælpe og gribe de bolde, der kommer den anden vej, når kirkelige undervisere efterspørger noget specifikt eller melder om udfordringer.

Johannes Gregers Jensen, domprovst i Vor Frue-Vesterbro Provsti, København Stift

Hvorfor skal der være minikonfirmandundervisning i folkekirken?

Vi skal tage os selv alvorligt som børnenes kirke. Der er en stor del af alle børn i Danmark, som er døbt. Dem er vi kirke for. Hvis de skal have en chance for at vide, hvad kirken er, og hvilken rolle den kan have i deres liv, er det noget, som vi må forklare dem. Vi kan ikke længere regne med, at deres forældre gør det. Og her er tilbuddet om at gå til minikonfirmand en rigtig god mulighed. Vi har som kirke pligt til at være der for de her børn, så de oplever kirken som deres folkekirke. Det synes jeg, er det bedste argument. I forlængelse af dåben ligger der en tanke om, at barnet skal tilegne sig kristendommens liv og lære gennem oplæring. Det er den grundlæggende tanke i minikonfirmandundervisningen. At de netop her får mulighed for at tilegne sig kristendommen og blive en del af den lokale kirke og menighed. Det handler primært om at træde ind i børnenes livsverden som en kirke, der er deres, og som en kirke, der tager dem alvorligt. Og som er kirke for dem i øjenhøjde. Når jeg som præst har talt med ældre, dødende mennesker, fortæller de mig ofte om deres oplevelser med og i kirken. Mange af dem har fortalt om deres tid i søndagsskolen eller deres konfirmandoplevelser. Det har gjort et stort indtryk på mig, at de har haft nogle barnsoplevelser, som de stadigvæk kan huske, og som har haft en eller anden normativ betydning for dem. Og det giver anledning til at overveje, hvordan vi som kirke kan give børn i dag den oplevelse, at de får noget med, som de kan bruge og huske resten af deres liv? I dag hvor tidspres og konkurrence fylder meget i børnenes verden, burde kirken tilbyde at være et helle med et analogt fællesskab, hvor de netop kan opleve, at tiden og konkurrencen forsvinder, og at det i hvert fald bliver taget ud af samværet som en faktor. Og så tror jeg, det vil være betydningsfuldt for børnene at kunne møde et voksent menneske, der faktisk har tid til at snakke med dem, uden at de skal nå og kunne en hel masse.

Hvad er den vigtigste opgave i forhold til minikonfirmandundervisningen?

At give dem en relation til kirken. At kirken bliver deres, så når de næste gang går forbi kirken tænker, det her er min kirke! Det vil jeg lægge allermest vægt på. Jeg synes, det er vigtigt, at de i fremtiden kan tænke kirken med som en del af deres horisont. Når vi taler om resiliens, så handler det om, at børnene bliver presset på et felt, men så er der nogle andre felter, de kan læne sig op ad. Hvis kirken kunne sætte sig i spil som et felt, der kunne styrke børnenes resiliens sådan, at når tingene brænder på, så har de kirken og kristendommen som et værktøj, de kan tage frem. Og så kan man sige, at i den dannelse, børnene møder i minikonfirmandundervisningen, handler det om at møde dem med en afbalanceret religiøsitet. Mange børn stifter bekendtskab med religion ved at høre om religiøsitet gennem ikke religiøse mennesker. Så hvis de via minikonfirmandforberedelsen kunne få en fornemmelse af en afbalanceret religiøsitet, som de vil kunne opleve langt de fleste steder i folkekirken, så vil vi også kunne give dem en stor gave i det, tænker jeg.

Hvordan ser du din rolle i at styrke og understøtte et velfungerende minikonfirmandarbejde?

Jeg vil gerne bidrage til, at vi som folkekirke prioriterer børnearbejdet højere. Og her ser jeg det som provstens rolle at understøtte både menighedsrådets og præsternes arbejde med børn i kirken, så det både er i det praktiske at opfordre til, at det bliver gjort, men også at værdisætte det som en meget vigtig opgave. Vi bør som kirke tage opgaven omkring dåbsop-læring og arbejde med børn i kirken langt mere alvorligt. Dels pga. vores dåbstal, men i allerhøjeste grad også fordi mange børn vokser op og mistrives i vores samfund. Jeg ser det helt klart som min opgave at hjælpe folkekirken til at tage børnearbejdet meget mere alvorligt. Vi skal også blive bedre til at nå de udsatte børn. For undersøgelser peger på, at vi på det felt ligner mange af de øvrige kulturelle institutioner. De børn, der benytter sig af folkekirken, er meget sjældent de udsatte børn. Hvis jeg spørger til min egen rolle, er det ikke, fordi den er så stor lige nu, men det er noget af det, som jeg godt kunne tænke mig at skubbe til som provst.

Elof Westergaard, biskop over Ribe Stift

Hvorfor skal der være minikonfirmandundervisning i folkekirken?

Det skal der for, at børnene skal føle sig hjemme i deres kirke og få opbygget en relation til den lokale præst og kirkens medarbejdere.

Hvad er den vigtigste opgave i forhold til minikonfirmandundervisningen?

Det er vigtigt, at børn får oplevelsen af, at det er almindeligt at gå ind i et ualmindeligt rum. Derudover er det også vigtigt at give minikonfirmander en større viden om kristendom og kirke.

Hvordan ser du din rolle i at styrke og understøtte et velfungerende minikonfirmandarbejde?

Som biskop ser jeg det som min opgave at tale minikonfirmandarbejdet op og i det hele taget – i de sammenhænge, jeg indgår i – bidrage til at skabe de bedste rammer for dette arbejde.